

ಹಿಮ್ಮುಖವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಬದುಕು...

(ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್‌ನ 'On Children' (ಮಕ್ಕಳು) ಮತ್ತು ಡಾ. ಎನ್.ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣಭಟ್ಟರ

'ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ' ಕವನಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ-ವೈಚಾರಿಕ ಸಂಘರ್ಷ)

ಡಾ. ಸೈಯದ್ ಮುಯಿನ್

ಕನ್ನಡ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ

ಕ್ರಿಸ್ತು ಜಯಂತಿ ಕಾಲೇಜು, ಸ್ವಾಯತ್ತ, ಬೆಂಗಳೂರು-77

syedmuen@kristujayanti.com

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು, ಅದರ ಲಾಲನೆ-ಪಾಲನೆ, ಪೋಷಣೆಯು ಹೆತ್ತವರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರುವಂತೆ, ತನ್ನ ಜನಕರ, ಪೋಷಕರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು, ಅವರು ವೃದ್ಧರಾದಾಗ ಅವರ ಪೋಷಣೆಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯು ಮಕ್ಕಳದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿಚಾರಧಾರೆ, ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಇಂದು ವಿಮುಖಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ, ನವ ಮನಸುಗಳ ಯುವ ಜನತೆಯ ಆಲೋಚನಾಕ್ರಮ ಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿದೆ. 'ಪುತ್ರ(ಸಂತಾನ) ಶೋಕಂ ನಿರಂತರಂ' ಎಂಬ ಮಾತಿನಂತೆ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸದಾ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಬಯಸುವ ಹೆತ್ತವರ ಹಂಬಲವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಆತ ತನ್ನ ಹೆತ್ತವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ಬದುಕನ್ನು ಬಯಸುವುದು ಸಹಜವೇ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ, ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿತವಾಗದೆ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾವವನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಇಂದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್ ಬರೆದಿರುವ 'ಔಟಿ ಅಝಜಡಿಜಿಟಿ' ಎಂಬ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಡಾ.ಬಂಜಗೇರಿ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್ ಅವರು 'ಮಕ್ಕಳು' ಎಂದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿರುವ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಕವಿಯಾದ ಡಾ.ಎನ್.ಎಸ್.ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣಭಟ್ಟರ 'ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ' ಕವಿತೆಯೊಂದಿಗೆ ತೌಲನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದೊಂದಿಗೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ವೈಚಾರಿಕ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಕವನಗಳ ವಿವೇಚನೆಯ ಮೂಲಕ ಎರಡು ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಆಲೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿನ ಭಿನ್ನತೆ ಮತ್ತು ವೈರುಧ್ಯವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗುವುದು.

ಡಾ.ಎನ್.ಎಸ್.ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟರ 'ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ' ಕವನವು ಹಲವಾರು ಆಯಮಗಳಿಂದ ಭಾವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉತ್ತಮ ಮಾದರಿಯೆಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಮಗನು ಹಿಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ತಾರ್ಕಿಕ ಮತ್ತು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾದ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕವಿತೆ ಮಗನ ಮುಂದೆ ಒಡ್ಡುತ್ತದೆ. ಕವಿಯ ಮಗನು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡಿ ಅಲ್ಲೇ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದು ತೀರ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶವೆನಿಸಿದರು. ಇದು ಕವಿಯ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಹಲವು ಹಿರಿಯರು ಅನುಭವಿಸಿದ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ಮಾರ್ದವತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಅಗತ್ಯತೆಯಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ದೇಶವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇತರೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿರುವ ದೇಶಗಳ ಯುವಕರು ಮುಂದುವರೆದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳತ್ತ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿನ ಪೋಷಕರ ಗೋಳು, ವ್ಯಥೆಯು ಎನ್.ಎಸ್.ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣಭಟ್ಟರ ನೋವಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದೇನಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅತಂತ್ರತೆಯ ಕುರಿತು ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಕಳವಳ ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಪೋಷಕರ ಆತಂಕ, ದುಗುಡವನ್ನು ಕಲಾತ್ಮಕತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭಾವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು 'ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ' ಕವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಇಲ್ಲಿನ ಎರಡು ಕವಿಗಳ ತತ್ವವು ಭಿನ್ನ ಮಾದರಿಯದು ಗಿಬ್ರಾನ್ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಕ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದರೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕವಿ ತಾನು ನಂಬಿರುವ ಹುಸಿ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಆಳದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ವಿಲವಿಲ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೋರ್ವನ ಹುಸಿ ಸತ್ಯದ ಅನಾವರಣ 'ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ' ಓದುಗರಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಭಟ್ಟರ ಈ ಕವಿತೆಯು ಭಾರತೀಯ ಆಲೋಚನಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕವನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಬಹುದು, ಜನ್ಮದಾತರ ನೋವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ಅದ್ಭುತ ಸಾಲುಗಳಾಗಿ ಓದುಗ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆಯಬಹುದು, ಆದರೆ ಕವನದ ವಸ್ತು ಒಂದು ಭಾವನೆ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನೀರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯಿಲ್ಲ, ಮಾನವ ಮೂಲ ಗುಣಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಬಾ ಮಗೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ

ನಿನ್ನದೇ ನೆಲಕ್ಕೆ, ನಿನ್ನದೇ ಜಲಕ್ಕೆ

ನಿನ್ನ ಒಳಹೊರಗನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಿಕೊಟ್ಟ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ,

ಹಿಂದು ಮುಂದುಗಳ ತಕ್ಕ ಭಂದದಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ

ನಿಜಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಪುಷ್ಪವತಿ ಬಂಧಕ್ಕೆ,

ಕವಿಯು ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರತಿ ಇರುವ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ ಉಳ್ಳವರು, ಧರ್ಮ ಪುರಾಣ-ಇತಿಹಾಸಗಳ ಬಿಸಿಯುಸಿರು ಬಡಿಯುವ ವರ್ತಮಾನ, ಈ ನೆಲದ ಗುಣ ಎಂದು ತಿಳಿದವರು, ಬಾ ಮಗೂ ಅಲ್ಲೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಂಬ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ ಎಂದರಿತವರು ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಈ ಪಯಣ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುವುದು ತನ್ನ ನೆಲದಲ್ಲೇ ಎಂದು ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಇಂದೇ ಕಾಣುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಭೂತವನ್ನು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಹಂಬಲವು ಇಲ್ಲಿದೆ. ತನ್ನಿಂದ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೋರ್ವ ತಾನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲೂ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರರ್ಥಕ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕವಿಯ ಈ ಆಹ್ವಾನವು

ದೂರ ಹಾರುವುದು ಸಹಜವೆ, ಸರಿಯೆ, ಮತ್ತೆ

ಗೂಡು ಸೇರುವ ಹಕ್ಕಿಗದು ತೀರ ಉಚಿತವೇ.

ಇನ್ನಷ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ಏರಬೇಕೆಂಬಾಸೆ

ರೆಕ್ಕೆಬಲವಿರುವಾಗ ಉಕ್ಕುಕ್ಕೆ ಬರುವುದೇ.

ನೀರಿನೊಳಗಿನ ಮೀನು ತನ್ನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು

ತಪ್ಪದೇ ಇರಬೇಕು.

ಸಾಹಸಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಪಾತಿ ಹಾರಿದರು ಸಹ

ಅನ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಧಿಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗುವುದಲ್ಲ,

ಹಿಗ್ಗುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಘಟ್ಟೆನ್ನುವಷ್ಟಲ್ಲ ಬಲೂನು,

ಬಗ್ಗುವುದು ಬೆತ್ತ ಮುರಿಯದಂತೆ ತನ್ನ ಕಮಾನು

ಮಕ್ಕಳ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಬಲವನ್ನು ತುಂಬಿ ಅವರನ್ನು ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ, ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ನೆಲವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ನೆಲಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಕೃತಿಕ, ನೈಸರ್ಗಿಕ ಪೌರಾಣಿಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಸಂಬದ್ಧವಾಗಿ, ಅತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ಯುವಜನತೆಗೆ ನೀಡಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಯು ಈ ತರ್ಕಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ತಮ್ಮ ನೆಲೆ-ಬೆಲೆಯನ್ನು ಅರಿತವರು, ಹೋದೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೂರ ಬಲ್ಲವರು ಆಗಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ, ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು, ನೈತಿಕತೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ತಾನು, ತನ್ನ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡುವ ಯುವ ಜನತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಭಾವನೆಗಳು ಬಹುರೂಪಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಯೌವನ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ, ರೆಕ್ಕೆ ಬಲಿತಿರುವಾಗ ದುಡಿವೆ ಹಂಬಲ, ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಆರ್ಥಿಕ ಸಬಲತೆ, ಹೆಸರು, ಕೀರ್ತಿ ಗಳಿಸುವ ಹಂಬಲದಿಂದ ವಿದೇಶದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನರಸಿ ಹೋಗುವುದು ಮನುಷ್ಯ ಸಹಜ ಗುಣ. ಆದರೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮರಳಿ ಬರುವುದು ಉಚಿತ, ಅಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿದರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ನೆಮ್ಮದಿ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಕ್ಕಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಅರಸಿ ಹೊರಟ ನಂತರ ಮರಳಿ ಗೂಡು ಸೇರುವುದು ಖಚಿತ, ಹಾಗೇ ಮೀನು ತನ್ನ ನೆಲೆಯಾದ ನೀರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರ ಬಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರಾಳವಿಲ್ಲ, ಅದು ತಪ್ಪದೇ ಅದಿರಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಿದೆ. ಇದು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮ, ರಾಮಾಯಣದ ಸಂಪಾತಿ ಸಾಹಸಕ್ಕಾಗಿ ಹಾರಾಟ ನಡೆಸಿದರೂ ಅದು ಅನ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಧಿಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ, ಹಿಗ್ಗುವುದು ಎಂದರೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ ಆದರೆ ಬಲೂನು ಒಡೆಯುವಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಬಾರದು, ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇರಬೇಕು, ಅತಿಯಾದರೆ ಅಮೃತ ವಿಷವೆನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಛಲ ಮೇರೆ ಮೀರಬಾರದು, ತನ್ನ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿದರೆ ಬೆತ್ತ ಮುರಿಯದಂತೆ ಬಗ್ಗೆ ಕಮಾನು(ಬಿಲ್ಲು) ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದು.

ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದ ತಕ್ಷಣವೇ ಅದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಗತಿಯ ಅಳತೆಗೋಲಲ್ಲ, ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಸಾಧನೆಗೈದವರುಂಟು, ಹೊರ ಚಲನೆಯೇ ಪೂರ್ಣ ಉನ್ನತಿಯ ಮಾಪಕವಲ್ಲ, ವಿನಾ ಕಾರಣ ಸುತ್ತಾಟದಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಗೆದರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ,

ಒಂದೇ ಕಡೆ ಆಳವಾಗಿ ಕೊರೆಯುವುದರಿಂದ ಕೊಳವೆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಇರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೂ ಸಾಧನೆಗೈಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು,

ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ನಿಂತ ಪುರಾಣ ಇತಿಹಾಸಗಳ

ಬಿಸಿಯುಸಿರು ಬಡಿಯುವಿ ವರ್ತಮಾನಕ್ಕೆ,

ಭೂರ್ಜಪತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತು ಬರುವ ಮುಂಚೆಯೆ ಬೋಧಿ

ತಿಳಿವ ಹರಿಸಿದ್ದ ಈ ಜ್ಞಾನಧಾಮಕ್ಕೆ

ಬಾ ಮಗೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ.

ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಸುವುದು ಬರೀ ಆರ್ತತೆಯಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವತ್ತಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವದ ಖಚಿತ ನಿಲುವು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯ ಪರಂಪರೆಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆಯ ಕೊಂಡಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸಂತಾನವನ್ನು ಕಾಣುವ ಹಂಬಲ, ಜನ್ಮಭೂಮಿ, ಜನ್ಮದಾತರ ಬಗೆಗಿನ ಒಲವಿನ ವ್ರತದ ಜ್ಞಾಪನೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ಅರಿವನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಇಲ್ಲಿ ಅನುರಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದೆಡೆ ಕವಿಗೆ ತಾವು ಬಯಸುತ್ತಿರುವ ಬಯಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದೆನಿಸಿ ಜೀವನ ಚಕ್ರದ ಅರಿವನ್ನು ಅರಿತು ಸುಮ್ಮನಾಗುವುದೇ ಒಳಿತು, ಕವಿಯ ಈ ಅಳಲು ಅರಣ್ಯರೋದನವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಇವರ ರೋದನವು ವ್ಯರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ.

ಟಿಸಿಲು ದಾರಿಗಳ ತೆರೆಯುತ್ತ ಸಾಗುವ ಮಹಾಪಥವೇ ಪರಂಪರೆ

ಮಿಡಿಯ ಹಿಂದಿರುವ ಮರ;

ಎಂದು ಕವಿ ಹೇಳಿದರು, ಸತ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ತಮ್ಮ ಕುಡಿಯನ್ನು ಬಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಬಯಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪರಂಪರೆಗೂ ಆದಿಯಿದೆ, ಆದರೆ ಟಿಸಿಲುಗಳೇ ಇಂದು ಮಹಾಪಥಗಳಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇದು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮ ಇದನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ನೆಲದ ಅಂತರವೆ ಪ್ರಗತಿಯ ಮಾನವೇನಲ್ಲ,

ಹೊರಚಲನೆ ಪೂರ್ಣ ಉನ್ನತಿಯ ಮಾಪಕವಲ್ಲ,

.. .. .

ಝಗಝಗಿಸಿ ಹೊಳೆದು ಥಟ್ಟನೆ ಸೆಳೆದು ತೆಕ್ಕೆಯಲಿ

ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ಸಂಭ್ರಾಂತಗೊಳಿಸಿ ದಿಕ್ಕೆಡಿಸೀತು

ಯಂತ್ರಮೋಹಿನಿಯ ಕುತಂತ್ರ, ನಿಜಮೂಲವನೆ

ಮರೆಸೀತು, ಉರಿಸೀತು ಅಂತಶ್ಚಲನೆಗಳನ್ನೆ

ಉಳಿಸೀತು ಉಪ್ಪರಿಗೆ ಸುಖದ ಗೀಳೊಂದನ್ನೆ,

ಬರಿ ಗೀಳು ಬಾಳ ಬೆಳೆಸೀತೆಂತು ಹೇಳು ?

ತನ್ನನ್ನೆ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೋಹಕ್ಕೆಳಸುವ

ಎಲ್ಲ ಏಳಿಗೆ ಬರೀ ಕೂಳಿಗೆ ನಡೆದ ಜೂಟಾಟ

ಕಟ್ಟದೇ ಬೆಳೆಯದೇ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯ ಆಸಾಮಿ

ದೂರದಿಂದಷ್ಟೆ ಕಂಡಂಥ ತೋಟದ ನೋಟ.

ವಿದೇಶದ ಮಾಯಾಲೋಕ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕುತಂತ್ರದಿಂದ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ, ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ನೆಲವನ್ನೆ ಮರೆಸಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ಹೊಳೆದು, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವರನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಸೆಳೆದು ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದ ಹಿಡಿತದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ದಿಕ್ಕುಗೆಡಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕವಿ ವಿದೇಶದ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ದೂರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಳಚಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಮೋಹವಲ್ಲ, ಮನಸುಗಳ ದೂರ, ಅವರ ಅತ್ಯಾಸೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಥವಾ ಆಧುನಿಕ ನಗರಗಳ ಲಾಲಸೆಯಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ದೇಸೇಯತೆಯ ಸೆಳೆತವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತದೆ, ಕೇವಲ ಐಶಾರಾಮಿ ಬದುಕಿನ,

ಉಪರಿಗೆ ಸುಖದ ಗೀಳೊಂದನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತದೆ, ಬರೀ ಗೀಳು-ಸ್ವಾರ್ಥ-ಮೋಹ ಬಾಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕವಿಯ ಮಾತು ಆದರ್ಶಭರಿತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಸರಿ ಕಾಣಬಹುದು, ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು, ಕೇವಲ ಮೋಹಕ್ಕಾಗಿ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಎನ್ನುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ, ಎಷ್ಟೋ ಯುವ ಜನತೆಯು ಕೂಳಿಗಾಗಿ ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬಾಂಧವರಿಂದ ಅಗಲಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು ಅವರ ಅನಿವಾರ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ನಗರ ಜೀವನದ ವ್ಯಾಮೋಹವು ಮಾನವೀಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟಿ, ಆತನ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸುವ, ಸಂಬಂಧಗಳ ನಡುವೆ ಬಿರುಕನ್ನು ಮೂಡಿಸುವ ಪರಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಏನೋ ದುಸ್ವಪ್ನ ಮೊನ್ನೆ: ಅಜಗರದಂಥ ನಗರ, ಅಂಕುಡೊಂಕಾಗಿ

ಕೆಡೆದುಬಿದ್ದಿದೆ ಆಯತಪ್ಪಿ ಕುಡಿದವರಂತೆ ನಟ್ಟಿರುಳಿನಲ್ಲಿ

ಯಾರೋ ಸಂಭ್ರಾಂತ ಯುವಕ, ನಮ್ಮಂತೆ ಚಹರೆ

ಭಾರಿಸೌಧದ ಮೇಲುನೆತ್ತಿಯಲ್ಲಿ

ಸುತ್ತುತ್ತಾನೆ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಮಿಡುಕಾಡುತ್ತ ಒಂದೇ ಸಮನೆ.

ಚೀರುತ್ತಾನೆ. ಏನೋ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲಾಗದ ನೋವು, ಕರುಳ ಬಾಧೆ.

ನಿಗಿನಿಗಿ ಕೆಂಡ ಕಣ್ಣು, ಆಕಾಶಕ್ಕೆತ್ತಿದ ತೋಳು, ಸಿಟ್ಟು ದುಃಖ

ಸೂಟು ತೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಬೆತ್ತಲೆ ಇದ್ದವನಂತೆ ಚಳಿಗೆ ನಡುಗುತ್ತಾನೆ;

ತಲೆತಲಾಂತರದ ಆಸ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡವನಂತೆ ಮಾತಿನುರಿಕಾರಿ

ಈಚೆದಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೂಗಿ ಶಪಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಪದ್ಯದ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳು ಮಗನನ್ನು ಮರಳಿ ಕರೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಾದಂಬರಿಯ ನಾಯಕ ತನ್ನ ಮೂಲವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ, ನಗರ ಜೀವನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಹಂಬಲವು ಸಫಲಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು

ಸಲ ಸಫಲಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮೂಲದಲ್ಲೇ ಬದುಕುವ, ತನ್ನವರೆಂಬ ಹಂಬಲವು ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮೂಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಒತ್ತಾಯದಿಂದಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇತರರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಭೆ ಕಡೆದ ಹೊಸ ಕಿರಣ ಸಲ್ಲಲಿ ತಾನು

ಸಲ್ಲಬೇಕಾವ ಕಡೆಗೆ, ನಿಜಾರ್ಥದಡೆಗೆ.

ತನ್ನದೇ ನೆಲ ನೀರು ಗಾಳಿಗೊಬ್ಬರ ಬೆಳಕು ಬೇಕು ಬಿತ್ತಕ್ಕೆ, ತುಡವ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ.

ಹುಸಿಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಸ್ಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳೆಷ್ಟೋ ಅರಳದಿರಬಹುದು

ತನ್ನ ಸತ್ವದ ಪರಿಧಿ ತುದಿತನಕ ಬಿತ್ತ ಕೈ ಚಾಚದಿರಬಹುದು.

ಪದ್ಯಮಧ್ಯದ ಮಾತು ಪರಿಶಿಷ್ಟವೆನಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಯಗಡದಿರಲಿ

ಬಿತ್ತ ಬಿತ್ತದ ಜಿಗಿತ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯ ನೆನಪಿರಲಿ.

ಖಂಡಖಂಡಾಂತರವನಲೆವ ಸಹಸ್ರಮೈಲಿಯ ಹೊರಚಲನೆಯಲ್ಲ

ಷಟ್ಪಕ್ ಭೇದಿಸಿ ಸಹಸ್ರಾರಕ್ಕೇರುವ ಮೂರು ಗೇಣು ಮುಖ್ಯ

ವಿಶ್ವ ಸುತ್ತಿದ ಜಾಣ ಷಣ್ಮುಖಿನಿಗಿಂತಲೂ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಗ್ರಾಹಿ ಗಣಪತಿಯೆ ಮುಖ್ಯ,

ಹುಸಿ ಮಣ್ಣಿನ ಅಂತಸ್ಥಗಳ ಆಸೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ, ತನ್ನ ಜೀವನದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯದ ಯುವಕರ ಹೊಮ್ಮಿಸು ಯಾವುದೋ ದಾರಿಗೆ ಎಳೆದು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಾತ್ಕಾರ ಕಾಣಬಹುದು. ಲೇಖಕರ ಪ್ರಕಾರ ಜಗತ್ತು ಸುತ್ತಿದ ಷಣ್ಮುಖಿನಿಗಿಂತ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಗಣಪತಿಯೇ ಮುಖ್ಯನಾದರೆ, 'ದೇಶ ಸುತ್ತ, ಕೋಶ ಓದು' ಎಂಬ ಗಾದೆ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಮೇಲಿನ ಸಾಲು ಅಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕವಿ ವಿದೇಶಗಳ ಅದ್ಭುತ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಾಧನೆಗಳ ಕುರಿತು ಭೀತಿಯುಕ್ತ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಂತ್ರ ಮೋಹಿನಿ ಎಂಬ ಪದವು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೊಡುಗೆಯಾದ ಯಂತ್ರದ ಮೇಲಿನ ನಂಬಿಕೆಯು ಮೋಹಿನಿಯ ಸಂಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಜೋಡಿಸಿರುವುದು ಕುತೂಹಲಕರವಾಗಿದೆ. ಸುಖ ಭೋಗಗಳು ಅಂತಶ್ಚಲನೆಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಾಗಿಸದಿರಲಿ ಎಂಬ ಹಿತವಾದ ಸೂಕ್ತ ಅಡಗಿದೆ.

... .. ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರೋಕ್ತ ನಿಂತ ಶ್ರೀಚಕ್ರ,

ಶಂಕರನ ಮಂತ್ರಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಒಲಿದಿಳಿದ ಯಂತ್ರರೂಪದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ.

ಪೀಠವ ಮೇಲೆ ಕಡೆದಿಟ್ಟ ಮೂರ್ತಿ ಬರೀ ಪೂಜಾಲಂಕಾರಕ್ಕೆ;

ಲೋಹದ್ದೊ ಶಿಲೆಯದೋ ಕಂತ್ರಿಮಾವಿನ ಮರದ ಕಾಂಡದಲಿ ಕಡೆದದ್ದೊ

ಎಷ್ಟೇ ಚೆಲುವಿರಲಿ, ಎಂಥ ಕಲೆಯೇ ಇರಲಿ

ಸಂತ ಋಷಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳೆ ತಲೆಬಾಗಲಿ

ಮೂಲಬಲ ತೇಜಸ್ಸು ಅಡಿಗಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಬಂಧ :

ವಿದ್ಯುತ್ತು ಹರಿದು ಗಾಜಿನ ಖಾಲಿ ಬುರುಡೆಯೂ

ಮನೆತುಂಬ ಬೆಳಕು ತುಳುಕುವ ಪ್ರಭಾಬಿಂಬ.

ಕವನದ ಕೊನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಶಂಕರನ ಮಂತ್ರ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಒಲಿದಿಳಿದ ಯಂತ್ರರೂಪದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಈ ಮರದ ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕಡೆದಿಟ್ಟ ಮೂರ್ತಿ ಬರೀ ಪೂಜೆ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕಷ್ಟೇ, ಅದು ನಿರ್ಜೀವವಾದ ಲೋಹ, ಶಿಲೆ, ಪೊಳ್ಳು ಮರದ ಕಾಂಡದ್ದು, ಎಷ್ಟು ಚೆಲುವಿದ್ದರೂ, ಕಲೆ ಇದ್ದರೂ, ಋಷಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಸಂತರು ಮೆಚ್ಚಿದರೂ ಮೂಲ ಬಲ ತೇಜಸ್ಸು ಅಡಿಗಿರುವುದು ಶಕ್ತಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಬಂಧವಿರುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ದೇಸೀಯತೆಗೆ, ಲೋಹ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿತವಾದುದನ್ನು ವಿದೇಶೀಯತೆಗೆ ಹೋಲಿಸಲಾಗಿದೆ, ಚಿದ್ಯುತ್ತು ಹರಿದ ಪರಿಣಾಮ ಗಾಜಿನ ಖಾಲಿ ಬುರುಡೆಯು ಮನೆ ತುಂಬ ಬೆಳಕು ತುಳುಕುವ ಪ್ರಭಾಬಿಂಬ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತಿಕೆಯ ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ಟೊಳ್ಳುತನ

ಹೋಗಿ ಬದುಕಿಗೆ ಅರ್ಥ ಸಿಗುವುದು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಲು ಸ್ವಂತಿಕೆ, ಸ್ವಂತ ನೆಲ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವುದೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಈ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಕವಿಯ ಆಶಯವು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದೆಂದೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಮಕ್ಕಳ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು, ಪೋಷಕರ ಆಸೆ-ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹೇರುವ ಕ್ರಿಯೆ ಪೌರಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಲೇಖಕರು ಆಧುನೀಕರಣದ ಅಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಗನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದುಕಾಗಿ ಆಧುನಿಕತೆಗೆ, ನಗರೀಕರಣಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಜಲಿಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಮನಸೆಳೆಯುವ ನಗರಗಳ ಆಕರ್ಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಸ್ವಂತ ನೆಲವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಮಗನಿಗೆ ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲ ಕಂಡು ಬಂದರೆ, ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಮಕಾರವಿದ್ದರು, ಅವರುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರಬಾರದೆಂದು ಸರಳೀಕೃತವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಮಕ್ಕಳ ಬಗೆಗಿರುವ ಹಂಬಲದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನುಚ್ಚುನೂರು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಹಂತದವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಕ್ಕಳು ಹೆತ್ತವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ, ಅದಾದ ನಂತರ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗುವ ಹಂಬಲವು ಚಿಗುರೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂಬಲವನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ತಡೆಗೋಡೆಯಾಗದಿರುವುದೇ ಉಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಭಟ್ಟರ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಓದಿದ ನಂತರ ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಓದಿದರೆ ಭಾವನೆಗಳ ಭ್ರಮಾಲೋಕದಿಂದ ವಾಸ್ತವದ ನೆಲೆಗೆ ಕುಸಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಬಗೆಗಿರುವ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ವಾಸ್ತವವೆಂದೇ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಜೀವನದ ನಗ್ನಸತ್ಯದ ಅನಾವರಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಮುಂಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ, ಆದರ್ಶಗಳಿಗೆ, ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಮೌಲ್ಯವಿದ್ದೀರಬಹುದೇನೋ ಆದರೆ ಜಾಗತೀಕರಣ, ಆಧುನಿಕತೆಯ ಭರಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕುಟುಂಬಗಳು ವಿಘಟಿತಗೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಆದರ್ಶಗಳು, ಮೌಲ್ಯಗಳು ಅವಾಚೀನ ಆದರ್ಶಗಳ ನಡುವಿನ ತಿಕ್ಕಾಟದಲ್ಲಿ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತವರ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗಿಬ್ರಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು ಇದು ಸತ್ಯದ ಪುನರುಚ್ಚರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಆತನನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸದಾ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಭಾವವನ್ನು ಈ ಕವನವು ಉಪದೇಶ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದರು ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯದೊಂದಿಗೆ, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಯಲು

ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. 'ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು' ಮಕ್ಕಳು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತ ಮಕ್ಕಳು ದೈವಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಹೆತ್ತವರ ಮೂಲಕ ಈ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಾರದು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆಸ್ತಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸದಿರುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಈ ಪದ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಲುಗಳ ಅರ್ಥೈಕೆಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸರೋವರದ ಆಳಕ್ಕೆ ಮಿಂದೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಮಕ್ಕಳು- ಪೋಷಕರ ನೆಪವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ಯದ ಹೊಳಹು ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮವು ದೈವದತ್ತವಾದುದು, ಅದರ ಪ್ರಾರಂಭ ಎಲ್ಲಿದಾಯಿತೋ ಅಲ್ಲೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಂಬಂಧಗಳೆಲ್ಲಾ ತೃಣ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಮನಸುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಗಳ ಅಂತರ್ಗತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸುವರು. ಕವಿಯು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತವರ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲು ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣದ ರೂಪಕವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಪ್ರಕಾರ ಹೆತ್ತವರು ಸರ್ವಶಕ್ತನ ಬಿಲ್ಲುಗಳಾದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಬಾಣಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸರ್ವಶಕ್ತನು ಅನಂತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಗಿರುವ ಗುರಿಗೆ ರವಾನಿಸುತ್ತಾನೆ, ಈ ಉಲ್ಲೇಖವು ವಿಶ್ವಾತ್ಮದ ರೂಪಕವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 'ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್' ಸಣ್ಣ ಕವಿತೆಯ ಮೂಲಕ ಪೋಷಕರ ಆದರ್ಶ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಕವಿತೆಯು ಪೋಷಕರ ನೈಜ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಅರ್ಥವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಂದು, ಅವರ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಹೆತ್ತವರ ಕರ್ತವ್ಯ, ಅವರನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ಪಡೆದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶರೀರವೆಂಬ ಉಡುಗೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀಡಬಲ್ಲರೇ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ನೀಡಬಲ್ಲರು.

ಅವರು ಮಗ ಮತ್ತು ಮಗಳು

ನಿಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಅವರು

ಆದರೆ ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲ

ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಂತಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಬದುಕು ಹಿಮ್ಮುಖವಾಗಿ ಚಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ದುಃಖವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಂತಾಗಲು ಪೋಷಕರು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಕ್ಕಳು ಪೋಷಕರಂತಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕವಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಜೀವನವು ಸಾಗುವ ಹಾದಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವನವು ಒಮ್ಮೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಬದುಕಲು ಯಾರೂ ನಿನ್ನೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಳುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಬುದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿಯೋರ್ವ ಮತ್ತೆ ಮಗುವಾಗಲು ಬಯಸಬಹುದು, ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇದು ಅಸಾಧ್ಯ, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದರಿಂದ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪೋಷಕರು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡರೆ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹೇರುವುದರ ಮೊದಲು ಎರಡು ಬಾರಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗಿದ್ದಾರೆ ಅವರು

ಆದರೂ ನಿಮಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ

ನೀವರಿಗೆ ನೀಡಬಹುದು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇಮವನ್ನು

ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನಲ್ಲ

ಯಾಕೆಂದರೆ

ಅವರಿಗಿವೆ ಅವರವೇ ಆಲೋಚನೆಗಳು

ಪೋಷಕರು, ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು, ಹಾಗೆಯೇ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಪೋಷಕರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸಬಹುದು, ತಮ್ಮನ್ನು ಜನ್ಮ ನೀಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆಸೆ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಈ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯವು ಏಕ ಮುಖಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಈ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯ ಪೋಷಕರು, ಹೆತ್ತವರು ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರಬಹುದು, ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕಿಂಚಿತ್ತು ನೀಡಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರದ ಗಾಢ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸ್ವಂತ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು, ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ

ದೇಹಕ್ಕೆ ಆತ್ಮ ನೀಡಬಹುದೇ ಹೊರತು ಆತ್ಮಗಳನ್ನಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕದೆ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುತ್ತವೆ, ನಾವು ತಲುಪದ, ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು

ವಸತಿಯೊದಗಿಸಬಹುದು ನೀವು

ಅವರ ದೇಹಗಳಿಗೆ

ಆದರೆ ಅವರ ಆತ್ಮಗಳಿಗಿಲ್ಲ

ಯಾಕೆಂದರೆ

ನಾಳೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತವೆ ಅವರ ಆತ್ಮಗಳು

ನೀವವುಗಳ ಕಾಣಲಾರಿರಿ

ನಿಮ್ಮ ಕನಸುಗಳಲ್ಲೂ

‘ಅವರಂತಾಗಲು ಹೆಣಗಬಹುದು ನೀವು

ಆದರೆ ಯತ್ತಿಸದಿರಿ ಅವರ ನಿಮ್ಮಂತೆ ಮಾಡಲು’

ವಿರೋಧಾಭಾಸವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಮೇಲಿನ ಸಾಲುಗಳು, ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಅಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ‘ಹಿಮ್ಮುಖನಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಬದುಕು’ ಎನ್ನುವುದರ ಮೂಲಕ ಚಮತ್ಕಾರಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಥವಾ

ತಂಗುವುದಿಲ್ಲ ನೆನ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ

ನೀವು ಬಿಲ್ಲುಗಳು

ನಿಮ್ಮಿಂದ ಚಿಮ್ಮಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ

ಜೀವಂತ ಬಾಣಗಳಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು(ಮಕ್ಕಳು, ಪ್ರವಾದಿ, ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ:65)

ಕೊನೆಯ ಎರಡು ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ದಯೆಯನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುತ್ತದೆ. ಪೋಷಕರು ದೃಢವಾಗಿದ್ದು, ಮಕ್ಕಳ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಾಗಬೇಕು, ಅಧೀರರಾಗಿ ನಡುಕಬಾರದು, ಸಂಯಮ, ತಾಳ್ಮೆಯ ಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒಡೆಯಬಾರದು, ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ತಲುಪಬೇಕಾದ ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಲುಪುವರು. ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಗಿತನವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಇದ್ದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಆದರ್ಶಯುಕ್ತ ಮಾರ್ಗಗಳಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಭಾರವಾಗಬಾರದು, ಬಾಗುವುದು ಎಂದರೆ ಏನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಳ ಉತ್ತರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಾಗಿದೆ. ಅವರ ನಿರ್ಧಾರಗಳಿಗೆ, ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದೆ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದೇ ಪೋಷಕರ ನಿಲುವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್‌ನ ಮಕ್ಕಳು ಕವಿತೆಯು ಹೆತ್ತವರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಹೊಸ ಒಳನೋಟವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಗೌರವ, ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ತಿರಸ್ಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಕವಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮಗು ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ, ಅದು ಶಾಶ್ವತ ಜೀವನವಾಗಿದೆ, ಮಕ್ಕಳು ತಮಗಾಗಿಯೇ ಜೀವನದ ಹಂಬಲವಾಗಿ ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣುಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ, ಜೀವನವು ತನ್ನಿಂತಾನೇ ಪುನರುತ್ಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಹೆತ್ತವರು ಆ ಪುನರುತ್ಪಾದನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇವಕರಾಗಿರುತ್ತಾರಷ್ಟೇ, ಪೋಷಕರು, ಜನಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವರ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಬೇಕು. ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಉತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪಡಿನೆಚ್ಚರಳಾಗಿರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಬಾರದು, ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ಒಡ್ಡಬಾರದು. ಭೂತಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಕಾಲದ, ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು, ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ-ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರೆಯಂತೆ ಇರಿಸಬಾರದು. ಸತ್ತ ಭೂತಕಾಲವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮೂಲಕ ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸುವ ನಿರರ್ಥಕ ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಕೂಡದು. ಹೆತ್ತವರು ಕೇವಲ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದಷ್ಟೇ, ಅವರ ಪಾತ್ರವು

ಉಸ್ತುವಾರಿ ಅಧಿಕಾರಯಂತಿದೆ. ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಬೆಯಂತೆ ನೋಡದೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮಿಂದಾದಷ್ಟು ಧಾರೆ ಎರೆಯಬೇಕು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಪೌರಾತ್ಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಭಿನ್ನ ರೂಪದ್ದಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಆಳದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿದ ಆದಿಯಿಂದಿದ್ದಿದು ವರ್ತಮಾನ, ಭವಿಷ್ಯದವರೆಗೂ ಬೆಳೆದು ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಧುನಿಕ ಚಿಂತಕರು ಕಳೆದು ಹೋದ, ಮರೆಯಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ಆದಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಆಲೋಚನೆಗಳತ್ತ ಬದುಕು ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವು ಆತ್ಮ-ದೇವರ ಸಮ್ಮಿಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ, ಮಾತಾ-ಪಿತರನ್ನು ದೈವದ ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಸಮೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಅಥವಾ ಸೆಮೆಟಿಕ್ ಧರ್ಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ಆತ್ಮಗಳನ್ನು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆತರುವ ಸಾಧನಗಳಷ್ಟೇ, ದೈವದ ಮುಂದೆ ಇವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಷ್ಟೇ ಸಮಾನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷ, ಗತಿಯು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ದೊರೆಯದೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮವೇ ಚಲನೆ, ಬದುಕು ನಿಂತ ನೀರಾಗದೆ ಹರಿಯುತ್ತಿರಬೇಕು, ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರಬೇಕು, ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ನಿರರ್ಥಕವಾದ ಹಳೆಯ ನಂಬಿಕೆ, ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ನವಪೀಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಮುಕ್ತ ಆಯ್ಕೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಲೇ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಈ ನನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯು ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ಕೇಳಿಟ್ಟರು ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಎಡವಿ, ಬಿದ್ದು ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ, ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ, ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಅವಮಾನಿತವಾಗುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಸ್ವಕಲಿಕೆಗೆ ಮುಕ್ತ ಅವಕಾಶ ನೀಡುವುದರಿಂದ ಬಹುಶಃ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರಗಳ ಅರಿವು ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಬದುಕಿನ ಸ್ವಕಲಿಕೆಯು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಂಬಿ ಕೂರುವ ಜನಾಂಗ ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಯುಗದವರಲ್ಲ, ಇವರೆಲ್ಲ ಹೆತ್ತವರ ನೋವನ್ನು ಕಂಡವರು, ಅನುಭವಿಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಷ್ಟೇ, ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಸಂಗಾತಿಯ ಪರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಭಾವನಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಹತರಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ತಮ್ಮ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುವವರಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡಿ ತಾವು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿ ಬದುಕುವವರು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಯುಗದ ಜನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್‌ನ ಕವನದ ಆಶಯವು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾದಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸತ್ಯವಾಗಲೇ ಬೇಕು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಯಾರೂ

ಹುಸಿಗೊಳಿಸಲಾರರು. ಎರಡೂ ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಮೋಹವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮೋಹಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಸತ್ಯವೇ ಚಿರಂತನಶೀಲವಾದುದು, ಇದು ಕಾಲಾನುಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುವ ಮೋಹದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯವೆಂಬಂತೆ ಚಿರವಾದುದಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಪ್ರವಾದಿ: ಮೂಲ: ಖಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಡಾ. ಬಂಜಗರೆ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್, ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ:65, ಅಭಿನವ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, 1999
2. ಅರುಣಗೀತೆ: ಮಗನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ: ಡಾ. ಎಚ್.ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣಭಟ್ಟ, ಬೆಂಗಳೂರು, 1989